

Отже, зрозуміло що на стійкий розвиток підприємства впливає купа різних факторів. Але головним чином для ефективного функціонування важливим є механізм, що забезпечує стійкий розвиток підприємства. Можливість оцінювання всіх елементів стійкості дозволить використовувати свій потенціал і отримати сприятливі результати.

Стійкий розвиток деревообробної промисловості України потребує:

- забезпечення реалізацію деревини на прозорих засадах;
- об'єднання соціального, економічного та екологічного принципів стійкого розвитку деревообробної галузі;
- формування матеріальної бази для контролю вирубки лісу;
- отримання як лісовими господарствами, так і компаніями сертифікатів FSC;
- удосконалення роботи бірж з продажу необробленої деревини.

Має бути не тільки бажання деревообробників, а й підтримка держави і масштабне бачення пріоритетів та недоліків розвитку деревообробної галузі в цілому.

Список використаних джерел:

1. Beyond Growth: The Economics of Sustainable Development. Herman E. Daly. 253 pp. Boston: Beacon Press, 1996.
2. Дейнеко Л. В., Купчак П. М. / Проблеми, напрями та чинники сприяння розвитку внутрішнього ринку України (реальний сектор економіки): кол. моногр. / НАНУ. – К., 2013. – С. 152–165.

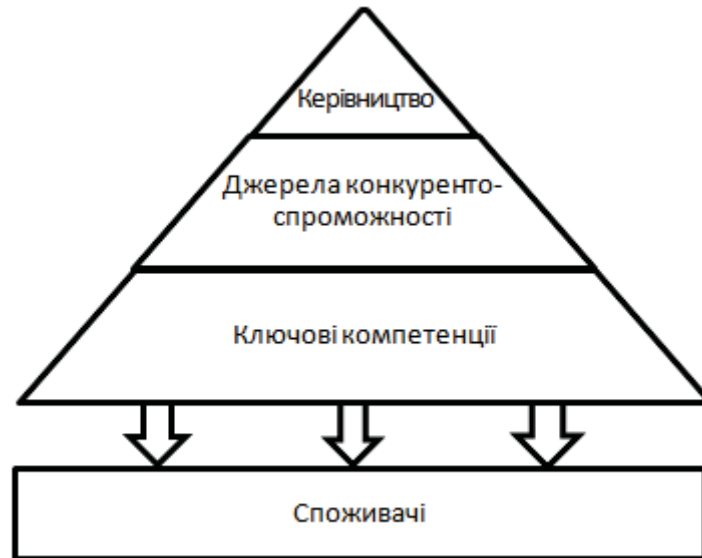
Д. е. н. Гринько Т. В., Головко Д. Д.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ШЛЯХИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Будь-яке підприємство з точки зору виробничих відносин являє собою ієрархічну організаційну систему. Відповідно, і механізм забезпечення конкурентоспроможності підприємства характеризується, перш за все, як процес розвитку складної ієрархічної структури. Концептуально модель формування

конкурентоспроможності суб'єкта господарювання може бути представлена за допомогою піраміди конкурентоспроможності підприємства (рис. 1).

Рис. 1. Піраміда конкурентоспроможності підприємства
Складено автором на підставі [1]

Відповідно до зазначеної моделі конкурентоспроможність підприємства формується в результаті цілеспрямованого впливу керівництва на джерела конкурентоспроможності шляхом виконання завдань тактичного і стратегічного рівня. Управління джерелами конкурентоспроможності має забезпечити формування ключових компетенцій, які проявляються в процесі взаємодії з зовнішнім середовищем (в першу чергу зі споживачами продукції) в формі конкурентних переваг підприємства. Коротко охарактеризуємо кожен з рівнів піраміди конкурентоспроможності підприємства [4].

Менеджмент підприємства являє собою відправну точку розвитку будь-якого суб'єкта господарювання та є вершиною піраміди конкурентоспроможності підприємства, при цьому сам процес управління виступає її основною сполучною ланкою і центром прийняття стратегічних рішень.

Протягом усього життєвого циклу підприємства саме управління відіграє провідну роль у розвитку всіх інших рівнів системи конкурентоспроможності компанії. Поняття джерел конкурентоспроможності підприємства було введено

М. Портером, який в якості таких виділяв операційну ефективність й стратегічне позиціонування [5].

Щодо ключових компетенцій підприємства, вони формуються в результаті консолідації наявних у компанії ресурсів, технологій та навичок. Також під ключовою компетенцією компанії розуміють здатність використовувати активи, поєднувати ресурси зі знаннями. Успішне підприємство використовує ті ж фактори виробництва, що і її суперники, але завдяки організаційним здібностям перетворює ці фактори в продукти і послуги, що відрізняються більш високою якістю або більш низькими витратами. Таким чином, ключові компетенції – це поєднання досвіду, організаційних навичок і технологічних систем, які створюють виняткову споживчу вартість [2].

В якості основних сфер формування ключових компетенцій можна визначити: виробництво і технологію, постачання і логістику, маркетинг та продаж, оперативне і стратегічне управління, і ряд інших (важливо відзначити, що цей список є відкритим). В процесі взаємодії із зовнішнім середовищем ключові компетенції проявляються у формі конкурентних переваг, ідентифікованих споживачами продукції (товарів, робіт, послуг). Підкреслимо, що конкурентні переваги безпосередньо до елементів піраміди конкурентоспроможності не відносяться, а є результатом взаємодії макро- і мікросередовища господарюючого суб'єкта.

Забезпечення конкурентоспроможності компанії стає можливим за умови оволодіння базовим набором ключових компетенцій. Наприклад, для виробничих підприємств необхідно оволодіння класичної тріадою компетенцій: постачання, виробництво, збут [6]. Будь-які додаткові компетенції (наприклад, ефективний маркетинг) будуть збільшувати конкурентні переваги компанії. Відсутність, будь-якої з базових компетенцій робить конкурентоспроможність підприємства малоімовірною.

У той же час, перевага над конкурентами, як правило, досягається за рахунок лідерства саме в додаткових, а не базових компетенціях. Недостатньо просто виробляти і відвантажувати добротну продукцію – це вміють робити майже всі

конкуренти. Перемагає той з них, хто при цьому забезпечує максимально ефективну логістику, маркетинг і кращу довгострокову стратегію.

Здатність виробляти конкурентоспроможну продукцію є однією з вищеописаних базових ключових компетенцій, а конкурентоспроможність продукції – одним з конкурентних переваг, ідентифікованих споживачами.

Список використаних джерел:

1. Моїсеєва Н. К. Сучасне підприємство: конкурентоспроможність, маркетинг, оновлення / Н. К. Моїсеєва, Ю. П. Аніскін. – Зовнторгвидав, 2014. – 232 с.
2. Гринько Т. В. Формування стратегії розвитку вітчизняних підприємств / Т. В. Гринько // Прикладна статистика: проблеми теорії та практики : зб. наук. праць. – С. 67–73.
3. Гринько Т. В. Управління конкурентоспроможністю підприємства: логістичний аспект / Т. В. Гринько // Економіка і менеджмент 2016: перспективи інтеграції та інноваційного розвитку : зб. наук. праць Міжнар. наук.-практ. конф. : у 9 т. – С. 64–66.
4. Ансофф І. Стратегічне управління / І. Ансофф. – М. : Економіка, 1989. – 519 с.
5. Портер М. Конкурентная стратегия: методика анализа отраслей и конкурентов / М. Портер. – М. : Альпина Бизнес Букс, 2014. – 453 с.
6. Томпсон А. Стратегический менеджмент. Искусство разработки и реализации стратегии / А. Томпсон, А. Стрикленд. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2012. – 578 с.

Д. е. н. Гринько Т. В., Димарчук О. С.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

РАЦІОНАЛЬНА ЕКОНОМІЧНА ПОВЕДІНКА ЯК ФАКТОР ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В умовах високого рівня нестабільності економіки, підприємство, як самостійний суб'єкт господарювання, може успішно конкурувати на ринку лише на основі гнучких управлінських рішень і раціональної економічної поведінки. Конкурентоспроможність виступає характеристикою ефективної діяльності підприємства, яка визначається перспективами довгострокового розвитку, досягненням поставлених цілей і вирішенням стратегічних завдань.

Конкурентоспроможність визначається як здатність витримувати конкуренцію в порівнянні з аналогічними об'єктами на конкретному ринку [1], як ступінь відмінності положення підприємства від положення конкурентів за